

KAPITOLA

druhá

Lucka se snesla na paseku s duby a buky. Přistála na nevyšoké podzimní trávě a vlasy jí pročísl vánek. Rozhlédla se. Byl to zvláštní pocit, být v lesích takhle sama. Doteď tu byla téměř pokaždé se svými kamarádkami. Právě tak totiž celý svět duchů hvězdného prachu fungoval – jejich posláním bylo spolupracovat.

Takže co tu teď vlastně dělám?

Lucka tu myšlenku zahnala. Chtěla si přece jen vyzkoušet svou magii, nic víc.

Našla si na pasece zdravý dub s několika odumřelými větvemi, podívala se na nebe a začala obkreslovat očima tvar Štíra. Zabrněly ji ruce. „Buď se mnou,

štíte!“ Namířila levou ruku na zdravé části stromu. „Přijď ke mně, ohni!“ namířila pravici na mrtvé větve.

Z hvězd k ní začala proudit magie. Mrtvé větve propukly v plameny.

Víc, pomyslela si Lucka a přitahovala si z nebes další sílu. *Já chci víc!*

Ale právě když jí ta myšlenka proletěla hlavou, spatřila, že plameny šlehají vysoko k nebi. Dostala strach a nařídila: „Nechť oněmí oheň!“

Oheň okamžitě ustal. Vzduch na pasece zhoustl šedým dýmem. Lucka, ze které vyprchávala síla, trochu zavravorala a rozkašlala se. Z očí jí vytryskly slzy a uvědomila si, že si přeje, aby měla schopnosti jako Allegra a mohla si přivolat vítr, který kouř odvane.

Poodešla na druhý konec mýtiny a protřela si pálící oči. V tu chvíli se jí zmocnil zvláštní pocit, že ji někdo pozoruje. Prudce se otočila. Kdo tu byl?

V křoví uviděla černou kočku a oddychla si úlevou. „Ahoj, kočičko. Tys mě ale vylekala.“

Kočka na ni hleděla bez mrknutí svítivýma zelenýma očima.

Lucka došla o pár kroků blíž a natáhla k ní ruku. „Ahoj.“

Vtom na ni kočka nevráživě zaprskala. Lucka sebou leknutím trhla. Kočka vztekle, protáhle mňoukla a odpelášila do noci.

Lucka se za ní dívala s tlukoucím srdcem. Ještě nikdy dříve se jí nestalo, že by před ní nějaké zvíře uteklo. Zvívata ji měla vždycky ráda. I ta nejplašší k ní pokaždé přišla a nechala se pohladit.

O nic nejde, řekla si v duchu. Je to jen kočka, co utekla. Ale přesto byla tak trochu vystrašená. Obrátila se zpátky k mýtině a leknutím nadskočila. Mezi stromy k ní přilétala postava v dlouhých stříbrných šatech.

„Xanto!“ zvolala Lucka. Na podivné setkání s kočkou při pohledu na Allegřinu matku rázem zapomněla.

„Lucko!“ Xanta vypadala stejně překvapená jako ona. Přistála v trávě. „Viděla jsem nad stromy kouř a lekla jsem se, že tu snad hoří nebo se něco děje. Co tu vlastně děláš? Kde jsou ostatní?“ rozhlížela se.

Lucka se cítila trapně. „Už letěly domů. Všechny jsme už byly doma, ale já jsem se pak vrátila, protože...“ Zaváhala. Říct Xantě, že se vrátila, aby si sama procvičovala vyšší magické schopnosti, prostě nebyl dobrý nápad. „Protože jsem si tu zapomněla náramek

s hvězdným kamenem,“ zalhala a ukázala na řetízek kolem kotníku zdobený černobílým onyxem.

„Aha.“ Xanta se podívala na místo, odkud před chvílí utekla kočka, a zamračila se, jako by přemýšlela. Potom ale zavrtěla hlavou a podívala se zpátky na Lucku. „A kde se tu vzal všechen ten kouř?“

„Ehm... no, když už jsem tu byla, všimla jsem si několika nemocných stromů, tak jsem se je rozhodla spálit,“ přiznala Lucka.

„Sama?“ zeptala se Xanta.

„Ano,“ odpověděla Lucka trochu provinile.

Xanta se na ni pátravě zadívala. Lucka sklopila zrak. Cítila, jak jí červenají tváře.

„No,“ pronesla pomalu Xanta, „vypadá to, že náramek už jsi našla, takže se teď můžeš vrátit domů.“

„Ano,“ vydechla úlevně Lucka. „Já už půjdu.“

Xanta přikývla. „A Lucko,“ dodala ještě, když se Lucka obrátila k odchodu. „Pro příště, zkoušet magii o samotě není dobrý nápad. Vždycky by s tebou měl být aspoň jeden další člověk.“

„Dobře,“ přikývla honem Lucka.

„Myslím to vážně,“ řekla Xanta a Lucka viděla, že její obvykle tak přátelské oči vypadají velmi vážně.

„Duchové hvězdného prachu zkrátka nemají pracovat sami. Jinak jim hrozí temnota.“ Její slova zazněla v nočním ovzduší se zvláštní tíhou.

Lucka se zamračila. Co tím Xanta myslí? Jaká temnota? Neodvažovala se ale zeptat. Měla dojem, že dnes už se jednou taktak vyhnula pořádným potížím, a nehodlala dál pokoušet štěstí.

Její myšlenky přerušila Xanta. „Takže já teď vyčistím ten kouř a potom se taky vydám k domovu. Pro dnešek jsem s prací hotová.“ Znovu se kradmo podívala směrem, kde zmizela kočka. „Aspoň myslím,“ dodala sama pro sebe.

Lucku napadlo, co to asi znamená, ale vznesla se k nebi a zamířila domů.

Cestou nad poli však na Xantina slova zapomněla, protože měla už zase plnou hlavu vzpomínek na vykonanou magii. Ústa se jí roztáhla do úsměvu. Zřejmě byla chyba vracet se do lesa a používat magii na vlastní pěst, ale když to byl tak úžasný pocit!

Musím si to zopakovat, předsevzala si. Prostě musím.

* * *

Další den v devět hodin ráno přišly k Luce Allegra a Xanta. Xanta ve svém každodenním oděvu – dlouhé splývavé purpurové sukni a krátkém černém tričku – a s dlouhými světlými vlasy svázanými šátkem vypadala úplně jinak než předchozího večera. Přesto Lucka cítila, jak se zase červená, když se jí Xanta podívala do očí, protože si navzájem připomněly večerní příhodu. Lucka přemýšlela, jestli o tom Xanta řekla Allegře, ale ta si ji nijak neprohlížela, a když osaměly, ani se na nic nezeptala. Lucka byla ráda. Pořád se cítila dost nepříjemně, když si vzpomněla, jak ji Xanta natchytala v lesích samotnou.

„Půjdeme se podívat na Dupíka?“ zeptala se Allegra, jakmile si hodila batoh k Luce do pokojíčku.

Lucka přikývla. Dupík byl její králíček. „Potřebuje vyčistit boudu. Mohla bys mi pomoci?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Allegra, která stejně jako Lucka milovala zvířata a vše, co s nimi souviselo.

Seběhly do přízemí. Větrík byl toho rána dost chladný, a když ukládaly Dupíka do výběhu a odnášely špinavou slámu z boudičky, začínaly jim mrznout prsty. Pak se Lucka otočila, že dojde pro čistou slámu, a strnula. Všechny její smysly byly rázem v pohotovosti.

Prudce se otočila.

„Co se děje?“ zeptala se zvědavě Allegra.

„Já nevím,“ odpověděla Lucka. „Jen je mi nějak divně.“ Vtom jí myslí probleskl obraz jejího králíčka. „Dupíku!“ zvolala. Najednou měla velice silný pocit, že je něco v nepořádku. Rozběhla se po zahradě ke králíčímu výběhu.

„Ale ne!“ vykřikla, jakmile spatřila, co se děje.

Dupík se krčil na zemi a třásl se strachem. Kolem výběhu se plížila černá kočka s mrskejícím ocasem.

Kočka uslyšela Lucčin výkřik a podívala se na ni. Jejich oči se setkaly a Lucka ji rázem poznala. Byla to ta kočka ze včerejší noci! Nevěděla proč, ale najednou se cítila vystrašená. Rychle se rozběhla ke kočce. „Jdi od Dupíka!“ vykřikla a po zádech se jí rozběhly mrazivé prsty děsu. „Jdi pryč!“

